

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. január 3.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ISTEN AZ ÉN SZABADÍTÓM

Énekek: 165,1-2.; 488.; 105,1-2.; 165,3-6.

Lekció: 2 Mózes 15,1-21

Alapige: Észaiás 12,1-6

És így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, oh Uram! mert jól-lehet haragudtál reám, de elfordult haragod, és megvígasztaltál engemet! Ímé, az Isten az én szabadítóm! bízom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lőn nékem szabadítóm! S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből, és így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve. Mondjátok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjatok tudtára ezt az egész földnek! Ki-álts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izráelnek Szentje!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az elmúlt napokban, hetekben olyan sok alkalommal lehettünk itt a te házában, a gyülekezet közösségében és valóban itt voltál, itt vagy közöttünk. Dicsőítünk, hogy a gyülekezet közösségében láthatjuk, ki vagy te. És most a hirdetett igében is hallottuk a felolvasás során, milyen fenséges és dicső vagy.

Sokféle élethelyzetből jöttünk, Urunk, ennek az esztendőnek első úrnapján, kérünk arra, most ne az legyen fontos nekünk, ahonnan jöttünk, amiből, ahogyan mi érzünk, hanem hadd lássuk azt, ki vagy te, te hogy érzel és hogyan tudod betölteni az életünket Lelked és igéd által.

Tudod azt is, Urunk, hogy ha vétkeztünk ellened, amit most is szégyelünk és bűnbánattal valljuk meg, hogy mennyire szükségünk van kegyelmedre, de ha vétkeztünk ellened, tudjuk, hogy van bocsánat. Köszönjük, hogy a bűnbocsánat meghirdetett igéje is azt erősíti, hogy hozzád, a szenthez, a dicsőhöz mi bűnösök, de teid, mégis közel lehetünk.

Könyörgünk azokért, akik nem tudnak velünk lenni fizikailag, de idegondolnak, lélekben itt vannak, velünk vannak, őket is hadd töltse be isteni jelenléd és a pasaréti gyülekezet közösségszeretetének az öröme, békesége.

Ma is azt mondd nekünk, Urunk, amit te akarsz számunkra személy szerint is és mint közösségnek. Jézusért kérjük ezt, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Nem csak az ünnepek alatt, remélem, hogy az ünnepek után átélhetjük ezt a titkot, hogy sokféle élethelyzetből jöhetünk a gyülekezet közösségébe, ide a pasaréti templomba is, de amikor együtt vagyunk és imádjuk az Urat, várjuk az ő igéjét, halljuk is a szavát a köszöntésben, bűnbocsánat igéjében, a felolvasott igeszakaszokban, akkor tényleg betölthet bennünket az a boldog hálaének, amiről ez a prófétai kijelentés szól.

Ézsaiás könyvének első nagyobb szakasza, prófétai igehirdetés-gyűjteménye zárul ezzel a kettős dicsőítő zsoltárral, hálaénekekkel. Előtte nagyon sok szomorú kijelentésről, ítéletes prófeciákról olvashattunk. És ami különösen elszomorító volt, hogy az Úr népe ingerelte az Urat és órájuk kellett haragudnia. Viszont olvashattunk a Messiásról, Immánuel-ígéret, a gyermek születik nekünk hatalmas ígérete, hallhattuk az ünnepi prédikációban: uralkodik az Úr Jézus. A messiási személy és a messiási korszak öröme, szabadítása.

Kettős érzés lehet Isten népében az ő közelében, de ez az ének is a nagy gyűjteményt lezárva arra utal – hallottuk a kifejezést: és –, hogy az Úr népe, ha látja az Urat, hogy ki is ő valójában, akkor tényleg betölti a szívét nem csak az itteni gyülekezeti istentiszteleten, hanem – remélem, hogy a 2016-os esztendőre is igaz lesz – az élet istentiszteletében is. Az Úr napján is, minden úrnapiján az Úr Jézus feltámadása ragyog fel számunkra, élő Urunk van – hallhattuk az első igehirdetésben is ebben az esztendőben –, ezért ha látjuk ezt az Urat, hogy ki is ő számunkra, akkor betölthet bennünket is a megváltottak hálaénekének az öröme és a hétköznapi életgyakorlatban látszódhat is rajtunk.

Megvizsgáljuk majd a hálaéneknek az alapját, mi alapján szól, aztán megvizsgáljuk, hogy az az Úr, akivel tele van ennek a hálaéneknek a szövege, ez az Úr milyen az ő szentségében, milyen, amikor ő szabadít, és mit

is jelent személyesen ez, hogy az én szabadítóm, hogy lehet az Úr szentsége és szabadítása ennyire valóság a hívőnek és a közösségnek.

Itt rögtön rátérhetünk arra, ha hallottuk, a felolvasásból kihallottuk, van, amikor egyes szám második személyben, közepe táján pedig többes szám második személyben szól a prófécia. Ez az ének dicsőítő ének, hálaadó ének, az Úr népe egészének hálaéneke. Az egyén az 1-2. versben férfi alakjában, személyében és az utolsó, 6. versben nő, női alakban, személyben egyes számban, közte pedig a közösség éneke. Ez azt mutatja, hogy Isten egész népe egy nagy közösségben is, de egyénként is. Itt rögtön újra kiemelhető: a férfi, a nő, a közösség tagjai különböző élethelyzetből jöttek, sokféle érzés lehet bennük az Úr jelenlétében Ó- és Újszövetségben egyaránt, talán még bűnösnek is érezhetik magukat, de akkor sem az határozza meg az életüket, amiből jöttek, amilyenek éppen ők, hanem aki és amilyen az az Úr, akinek a jelenlétében vannak, tudják magukat. Mert ennek az Úrnak a jelenlétében lesz valóság, hogy az ő kijelentése alapján, az ő szava fényében ismerik meg az Urat is és ezen keresztül magukat az övéi. Ez igeszerű, bibliaszerű, biblikus imádság, zsoltár, hálaének.

Az „ama napon” kifejezés megmutatja visszautalva a nagy gyűjtemény központi örömhírére, hogy milyen lesz az, amikor eljön a Messiás, a messiási kor. Ami Ézsaiásnak ígéretképpen és az ő korának, számunkra pedig már beteljesedett, elvégzetetett üdvtényként, valóságként igaz. Mind a két helyzetben áll az, hogy ott az Úr, közel van, de azért számunkra mégiscsak másabb átélni ezt. Olvashattuk a Zsidókhöz írt levélben, hogy a hitűsök kétféle csapata – vannak a híresek, akik nagyon sikeresek, és lehet, hogy mindannyian erre vágnának inkább és vannak a névtelenek, akiket meg bántottak, üldöztek, akiknek meg kellett halni, lehet, hogy erre kevésbé vágyik a 21. századi hívő ember –, de mindkét csapat átélte azt, hogy nem lehetett az ő idejükben teljessé valami, mert Jézus Krisztus eljövetele akkor következett be, amikor eljött annak az ideje. Olyan szép volt ezt olvasni: „nálunk nélkül nem juthattak tökéletességre”. Mi mélyebben átérezhetjük ennek az éneknek és az ószövetségi kijelentés üzenetét az Újszövetség fényében.

Jézus Krisztus eljöveteléig nekünk is van ígéret jellege is ennek az üzenetnek, de minden úrnapiján és a hétköznapi életünkben – újra aláhúzendó – egészen Jézus eljöveteléig nem mindegy, hogy mi tölti be az életünket, illetve ki tölti be. Kivel van tele a hétköznapijaink élete? Kiderül, az 1. versből: „És így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, oh Uram!” A hála tehát. A hála tölti be az egyént és a közösséget.

Csakhogy itt most a hála nem az Úr nagy tetteiért, nem a csodálatos gondoskodásáért a hétköznapiokban, nem azért, amit tett Isten a földi élet során a hívő ember és a hívő nép életében. Hány és hány csodát tud-

nánk mi is felsorolni csak a karácsonyi történetekből. Miért ad hálát Isten mindenkori népe? Az Úrral való közösség lehetőségéért. Hála azért, hogy közösségben lehetek, személyes közösségben az Úrral. Az imádság – manapság sajnos szeretik ezt használni, de ez abszolút bibliátlan – nem meditáció. Az imádság során nem kikapcsoljuk az értelmünket és valami titokzatos érzés vesz erőt rajtunk. Az imádság, az nagyon is értelmi, akarat, érzelmi, közösség, beszélgetés, kommunikáció egyénnek és közösségnek az Úrral. Isten jelenléte tudatának minősített átélése.

De a „szüntelen imádkozzatok” bibliai kijelentés, újszövetségi kijelentés fényében ez tényleg nem csupán az istentiszteleten, a közösségben, hanem az élet istentiszteletében is, folyamatos közösség az Úrral. Ezért ez a hála azért, hogy közösségben lehetek az Úrral, mutatja, hogy mindig tudom, hogy micsoda ajándék, függetlenül attól, hogy mi vesz körül, mi van bennem, amit talán szégyellek, de ott az Úr és őt látom. A közösségben és a közösséggel együtt. Az elmúlt esztendőben is sajnos voltak olyanok, akik elmentek a pasaréti gyülekezet közösségéből. Sokféle oka lehetett, voltak olyanok is, akik azért mentek el, mert nem érezték jól magukat velünk. Lehet, hogy mélyebben átérzi valaki az Úrral való közösséget egy tökéletesebb gyülekezeti közösségben, mint a miénk. De nincs tökéletes közösség. És vajon az Úr jelenléte nem éppen a nagyon is kegyelemre szoruló, bűnös, de az ő népe közösségében mutatkozik meg igazán?

Hiszen az Úrral való közösség lehetősége éppen azért mérföldkő és hatalmas örömhír, mert az Úr szentsége – és itt vagyunk a második gondolatnál –, az Úr szentsége alapján erre nem méltó egyetlen bűnös ember sem. Ádám és Éva még lehetett, de onnantól fogva az nem természetes, hogy a szent Istennel közösségben lehet az imádkozó hívő és közösség. De a hálát miért adja? Hogy nem haragszik az Úr. „Elfordult haragod, és megvigasztaltál engem.” Jóllehet haragudtál rám, de elfordult haragod. A megelőző részekben – most újra emeljük ki – nagyon sok ítéletes ige hangzott, rettenetes volt olvasni azokat a kijelentéseket, hogy Isten mit tesz, amikor haragszik a népére. Az szörnyű! De ha látja a szent Istent, akkor látja, hogy ez a szent Isten többé nem haragszik.

Vannak írásmagyarázók, akik az ősi szöveg fordítási lehetősége alapján így fordítanak óhajtó mondatban, hogy „forduljon el haragod, vigasztalj meg engem” – így is fordítható. Ez visszaadja azt az érzést, amit azt gondolom mindannyian, pasaréti hívő emberekként érzünk és átéljük, amikor szégyelljük magunkat az Úr jelenlétében és ki is mondjuk, hogy Uram, ne haragudj, bocsáss meg. Valamint kérjük a vigasztalást, amibe benne van az is, hogy szabadíts már meg attól a bűnös jellemzőtől, ami ott van a szívemben. De bármilyen mély a fájdalom, a szégyenérzet ekkor is a hívő emberben mégiscsak ott van ennek a bibliai kijelentésnek

a fényében: de tudom, hogy nem haragszik az Úr, mert elfordult a haragja.

Hová fordult el a harag? Helyesebb így mondani: kire fordult el az Isten haragja? Olyan beszédes, hogy a megelőző részekből is kiderült már, de majd az 53. részben, az Úr szenvedő szolgája bibliai kijelentés részében valóban részletesen bemutatja, hogy hogyan fordult nem a bűnösre az Isten haragja, hanem az egyszülött Fiúra, hiszen Jézusban beteljesedett majd az 53. rész próféciája. Ott van az isteni szentség haragja és ítélete, csak nem az ő népén, nem a bűnösön, hanem az ő szerelmes, egyszülött Fián. Ezért lehet a szent Istennel mégis csak közösség. Szentsége nem pusztít, hanem közelvon magához, sőt betölt.

Eszembe jutott, mert karácsonykor a bibliai történeteket el szoktam olvasni mindegyik evangéliumból, de ami nagyon fontos lett számomra, ahogy a pásztorok átélték az angyal érkezését. Ezek a pásztorok nem voltak ijedős emberek, ha kellett, az oroszlánnal, medvével, farkasokkal is megküzdöttek, nem féltek, de mikor az Úr angyala megjelent, akkor így olvassuk, hogy nagy félelemmel megfélemlének. Mérhetetlen félelem vett erőt rajtuk, mert az Úr angyala megjelent. Nem is az Isten személyes dicsőséges szentsége volt ez, csak egy küldött, egy angyal. De a mennyei jelenés, jelenés miatt a küldött közelsége is érzékelteti az isteni szentség taszítását, hogyha ott van az, hogy bűnös ember. A pásztorok sem voltak tökéletesek. Isten népe tagjai voltak, de nagy félelemmel megfélemlettek. Hihetetlen félelem vett erőt rajtuk, mert átéreztek az isteni jelenlét közelségét, pedig csak egy angyal volt.

Ha emlékszünk az Ézsaiás könyve 6. részében a próféta az egyik legjobb élményben részesül. Ez az élmény az ő egész lényét áthatja, hiszen kijelentést kap az Úrtól, láthat és hallhat és ott van az isteni szentség közelségében, hallja az angyali személyek szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével kijelentését, és tényleg átérzi a mennyei valóság fantasztikus örömét, a következő pillanatban pedig ezt mondja: jaj nekem, elvesztem, mert a seregek Urát látták az én szemeim. „Tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép között lakom.”

Aki közületek már beszélt az Úr Jézusról családban, munkatársaknak, szomszédoknak vagy tartott valamilyen igei alkalmat akár itt a gyülekezetben is, az remélem át tudja érezni, hogy milyen fájó az, amikor egyszer az Úrról beszélek átérezve az ő jelenlétét, az ő szava szól rajtam keresztül is, a következő pillanatban tisztátalan ajkú vagyok, mert „a szív teljességéből szól a száj”. Tehát azért tisztátalan az ajka, mert a szíve is tisztátalan pedig épp ott van az Isten közelében. Nekem már sikerült ilyen istentiszteleti alkalom után is kimenne az ajtón olyan könnyen csak egy szót mondani, amibe benne volt a tisztátalanság. Mert a szent Isten közelében a pró-

AZ ISTEN AZ ÉN SZABADÍTÓM

féta, aki éppen azért van ott, hogy az Úr szolgájaként majd közvetítse azt, amit az Úr akar, ez a próféta átérzi, hogy én mennyire nem vagyok szent.

De az egész üzenet a 12. rész alapján is mégis csak azt mutatja: de szent vagy. Nem neked kell valamit tenned azért, hogy olyan legyél, hanem én vágyom arra, hogy te legyél olyan, amilyen én vagyok. Az Úr oldaláról indul el az egész. Az Úr kiengesztelődött, megbékélt. Az 'elfordult a haragja' ezt jelenti. Számára megszűnt a bűn kérdés, mert egyszer s mindenkorra elintézte. Jézus Krisztusról olvastuk, hogy „egyetlen áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket”. Amit a hétköznapi életben az élet istentisztelete során vétekként követünk el ezután is, az súlyos és azt szégyelljük és mondjuk, hogy forduljon el a haragod, talán, vigasztalj meg, Uram, de ha az Urat látjuk, akkor látnunk kell a bűnbocsánatot és a kegyelmet. Látnunk kell az ő szabadítását.

Itt van a másik gondolat. Isten akarja a velünk lételetét – és ez nagyon vigasztaló –, ezért hangzott a pásztoroknak is a nagy félelemben – ti ne féljétek, mert íme... Hogy van a folytatás? ...hirdetek nektek – nektek, személyes! – nagy örömet. Mert született nektek ma a megtartó. Szabadító, üdvözítő – a Károli megtartónak fordítja. Az isteni szentség dicsősége felragyog egy kicsi gyermekben, aki jellé lesz. Az Isten dicsőségét az ő népe, a bűnösök közössége láthatja Jézus Krisztusban. „Az Ige testté lett és lakozott közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), telve kegyelemmel és igazsággal.” Szent az Isten, de ez a szentség nem eltaszít, hanem közelvon, betölt. Azért, mert ez a szent Isten szabadító is.

És a zsoltáros számára – most azért mondom így, hogy zsoltáros, mert az ézsaiási prófécia mint zsoltár, hasonló imádság, mint a dávidi zsoltárok vagy salamon zsoltárai, aszáf zsoltárai a Zsoltárok könyvében – imádság, tehát a hívő ember mondja, de a kijelentés alapján mondott imádság, mert ez kijelentés, hiszen itt van a Szentírásban és ez a kijelentés is ugyanígy zsoltár. Isten szava – a hívő ember imádsága – bátorításként hangzik a kijelentésben. És mi tölti be az egyént? Az 1. vers hogy folytatódik a 2.-ban? Ímé – itt az íme szócska – „Ímé az Isten az én szabadítóm!” Hálát ad azért, hogy közösségben lehet Istennel, látja az ő szentségét, nem haragszik, és ami igazán betölti a szívét, hogy ez a szent Isten az én szabadítóm: „Ímé az Isten az én szabadítóm!”

Hadd kérdezze meg egyszerűen az ige alapján az Úr Lelke az igehirdetés üzenetében mindannyiótoktól, mindannyiunktól, hogy neked ez a mondat őszinte szívbeli hitvallás-e, hogy „ímé az Isten az én szabadítóm”. Akinek nem, az el fog veszni örökre, ha Jézus eljön. Lehet tudni elméletben, hogy igen, Jézus a megtartó. Lehet mindent tudni Jézusról betéve, még beszélni is róla, de személyessé kell legyen, hogy az én szabadítóm.

Ebben benne van az is, hogy szükségem van az Úr szabadítására, mert én nélküle elveszett bűnös vagyok. Legtöbben ezért nem akarnak ma sem az Úr Jézussal foglalkozni, mert ő azért kellene, meg kellene a gondoskodás a napi megélhetés miatt, de azt nagyon nehéz elismerni, hogy szükségem van az ő kegyelmére is, mert bűnös vagyok. De aki átéli – és ez a zsoltár ezt mutatja be –, akármilyen módon is vétkezett Isten ellen és bármilyen módon is igaz kellett legyen, hogy haragszom rád, de mégis elfordult a haragom, mert jött a Messiás: szabadítód vagyok. Ez bizalom és ennek a boldog megvallása.

Itt fontos, hogy hallottuk a Mózes 2. könyve 15. részéből majdnem teljesen szó szerint, még a szórendre nézve is idézi, hogy „erősségem az Úr és énekem”. Ha figyeltünk, itt kétszer is hangzik az Úr kifejezés: „Ímé, az Isten az én szabadítóm! Bízom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lőn nékem szabadítóm!” Amit a vörös-tengeri átkelés során átélt Mózes idejében az Úr népe, Egyiptomból kiszabadította őket, átvitte őket a tengeren, aztán hallottuk az énekben, hogy majd beviszi őket dicsőségesen az ígéret földjére, mert az Úr uralkodik, amit akkor ott átélt az a nép, itt és most Ézsaiás idejében mi hasonlóképpen átéljük. Emlékszünk, hogy a vörös-tengeri, az egyiptomi szabadítás meghatározta a későbbi korok Isten népének az egész életét. Nekünk minőségében egészen más módon határozza meg, még sokkal nagyobb formában, módon, hiszen az Úr Jézus beteljesített mindent, nekünk már nem az egyiptomi szabadulás csodája – az is csoda –, hanem az Úr Jézusban adott szabadítás hatalmas isteni műve. És ez határozza meg az életünket.

Emlékeztetőül csupán annyit, hogy az Úr kifejezés – emlékszünk – az Isten személyes jelenlétét akarja kiemelni a maga titokzatos jelentés lehetőségei közepette hangsúlyosan, hogy ő Úr, tehát személyesen jelen lévő Isten és ő Úr, tehát szabadító. Nem csak gondoskodó, de szabadító is. Viszont az első kifejezés a kettő közül itt rövidített alakja a Jahve szónak. Sokszor halljuk ezt, amikor énekelünk vagy esetleg zsoltáridézetet hallunk innen a szószékről is, mikor ezt mondja, hogy hallelujah – hallelu: dicsérjétek, jah: az Urat, azaz Jahvét. Csak rövidített alak, mert a költői művekben így akarja kifejezni a hívő ember és közösség belső lelki érzéseit, hogy nem is kell kimondani a teljes szót, elég csak a rövidített, annyira tele van a szívem az Úrral, hogy így is elég. Mert ez az Úr szabadító Isten.

Mikor pedig azt mondja, hogy „és lőn nékem szabadítómmá”, szabadítóm, „és lőn nékem” – ez a kifejezés pedig azt akarja kiemelni, hogy micsoda vágy van ebben az Úrban, hogy ő szabadítója legyen az övéinek, a bűnösnek. Nem a bűnösöknek kell kikönyörögni, hogy szabadíts már meg. Itt is tőle indul minden. Istent betölti az a mérhetetlen vágy, szeretet, döntés, hogy az elveszett bűnöst megmentse, hogy ne őt kelljen íté-

nie örökre, hiszen megítélte az Úr Jézust, hogy megmenthesse. Nemhogy pusztítani akarja, hanem kegyelmesen megmenteni.

Csak mivel Isten szent, ezért csak úgy lehet szabadító, hogy nem lehet nagyvonalú. Isten nem nagyvonalú, hanem kegyelmes. Ezért volt fontos, hogy az ő szentsége Jézus ítéletében és az ő szabadítása is Jézus megítélésében. Az a kérdés, hogy ez személyessé lett-e?

A folytatásban még pár jellemző az itt használt kifejezések alapján, hogy lássuk meg, ha valaki ezt közölünk is – én remélem, hogy mindannyian ilyenek vagytok, vagyunk így most – vallhatja, az Isten az én szabadítóm, akkor ebből mi következik.

Azt mondja: bízom. Bízom. Az ősi nyelven két szó is van a bizalomra, az egyik a megbízhatóságot akarja kiemelni, a másik pedig a bizonyosságot. Itt a bizonyosságra vonatkozó kifejezés van. Teljes bizonyossággal hiszek, bízom. Tudjátok, hogy én szeretek a gyermekek közt is szolgálni, ezért eszembe jutott a gyermekekkel kapcsolatos élmény, amit szerintem mindannyian átéltünk. Vétkezünk a szüleink ellen, nagyon bánjuk, még fenyítették is, mert vétkeztünk és éreztük, hogy persze, kellemetlen volt, de mégis csak jól esett, mert megérdemeltük. És mit csinál az édesapa vagy az édesanya, amikor az ő vétkező gyermekét szeretné biztosítani arról, hogy mennyire nem haragszik, hogy mennyire szabadít, megtartani akar? Ölébe veszi. Az édesapa vagy édesanya ölelő karjaiban lenni egy kisgyermeknek, teljesen mindegy, hogy mi volt előtte, mit érez még talán most is a szívében, a gondolataiban, sír is talán, de ott van a szülő kezében. Bízhat. Ez a gyermeki bizalom bizonyossága. Tudja, hogy nem haragszik. Hogy haragudna, hát ő az én édesapám, az én édesanyám és szeret.

Nem félek. Kapcsolódik ehhez. Elsősorban az Istentől nem félek – az egész szövegkörnyezet miatt. De mivel nem kell félnie a haragvó Istentől többé, ami ennél sokkal enyhébb ok lehet arra, hogy lenne jogom félni, akkor az is megoldott. Hát ha nem kell félni az Istentől, akkor hogy kellene félni bármi mástól? Bármilyen élethelyzetben is vagyok, leszek – most a képhez visszatérve –, jó kezekben vagyok. Hát amelyik kisgyermeket a szülő tartja a kezében, teljesen mindegy, hogy milyen körülményekbe kerül, mit hall, mit lát – jó kezekben van. Mert nem kell félni ettől a szabadító, szent Istentől.

Erősségem az Úr. Az egyiptomi szabadítás, a vörös-tengeri szabadítás tényleg minősítetten is kifejezte ezt, hogy mennyire erős Isten. Ott mondta, emlékszünk, az Úr harcol értetek, ti maradjatok veszteg. Nekünk nem kell semmit csinálni. Nem a ti erőtökre van most szükség, hanem én akarom megmutatni, hogy mennyire erős vagyok. És a 12. részben itt Ézsaiás is ezt mondja: erősségem az Úr. Tehát ő az erősségem. Nem az én erőm. Ahogy hallottuk a bűnbocsánat-hirdetés igéjében: „ha az Isten ve-

lünk, kicsoda ellenünk” érzése ez. Vagy ahogy Pál apostol az ’elég kegyelem’ miatt átélte, tapasztalta: mérhetetlenül erőtelen vagyok, a tövis nem lett elvéve, maradt és mégis ott van, az én erősségem az isteni erő, az Úr ereje. Pál apostol is ezért dicsekszik és énekel: „azért dicsekszem az én erőtlenségeimmel, mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős”. Azért, mert az Úr erős.

„Erősségem és énekem az Úr.” Ez az ének azt mutatja, amikor tényleg a hívő ember és a hívő közösség szájából is hangzik vagy ha nem hangosan, a szíve tele van és az egész gondolatait ez köti le, az egész lényét ez határozza meg, hogy boldog, mert tudja, hogy ki az Istene, mit tett vagy mit készül tenni, vele vagyok közösségben, tart a kezében mint a kisgyermeket a szülei, tehát éneklek. „Énekeljétek az Úrnak új éneket” – hallottuk a köszöntés igéjében –, az új ének mindig a szabadítottak éneke is. Ez belső érzés, mely meglátszik, sugárzik. Akár a halálos ágyon is. Akik közületek voltak már olyan lelki testvérek mellett, akik a halálos ágyukon feküdtek és tudták, hogy onnan nem fognak fölkelni, mert az Úr onnan viszi őket haza, azok tudják, hogy miről van szó. Hogy sugárzik valaki, mert erősségem az Úr és énekem. És ez hatással bír másokra, hatással van a közösségre.

És itt vagyunk ennek a kijelentésnek a közepénél. Mivel ugyanazok az igei gondolatok hangoznak el, most a közösség szempontjából kell csupán kiemelni a hangsúlyokat. Hát ha egyedül is átélhetjük mindezt, milyen nagy ajándék, amikor együtt közösen. A közösség is az Úr szabadítását tapasztalta, a közösség is hálát ad, a közösség is az Urat tartja maga előtt mindvégig. Annyi csupán, ami újszerű gondolat, de következik a megelőzőekből, a 3. versben tér rá először erre a többes szám második személyű kifejezésre, tehát a közösség tapasztalatára: „és örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből”.

A kútfejéből kifejezés szintén visszatér az egyiptomi szabadulás utáni isteni csodákra. Emlékszünk, hogy az Úr népe a pusztai vándorlás során hányszor volt szomjas, illetve a Vörös-tenger is vízhez kapcsolódó, tehát a víz, amiben megtart az Úr vagy a víz, amit ad az Úr, hogy életben maradjon az ő népe. De itt most nem az isteni gondoskodás, a hétköznapiokban megadja az Úr az eleget gondolat, hanem a kútfejek a szabadító, a szabadítás kifejezéssel. Azaz a hétköznapi szükségek, azok az Isten oldaláról most minősítetten szabadítást igénylő dolgok. Tehát a nagyon apró, kicsi dolgok is összekapcsolódnak az Úr szabadításával. Ez mutatja, hogy Istennek milyen fontos az övéi hétköznapi élete. Ha szomjasak vagyunk, szükségünk van vízre és természetes, hogy az Úr adja a vizet. De amikor az Úr igazolja, de ez szabadítás is, amikor a hétköznapi szükségben az ő szabadítását vagy amikor az ő szabadítását úgy adja, hogy először lelkieken is

valamit munkál, formál és azután oldja meg a szükségét. Amikor másokat is szabadít az Úr körülöttem, akik miatt én várom az Úr szabadítását.

Lehetne így is kérdezni vagy így is mondani kérdésképpen, hogy te vagy ti miben vársz, miben vártok az Úr szabadítására? És itt lehetnek hétköznapi dolgok, lehetnek nagyon nagy dolgok is, de az ige azt mondja az Úr oldaláról minden szabadítás. A „vele együtt mindent” – ahogy halottuk –, ha Jézust adta, hogyne adna vele együtt mindent. De lehet, hogy először Jézust akarja minősítetten adni, őt megismerve, övele való közösségben megerősödve, hogy aztán jöhessen a többi.

Mindig lesz szabadítás. Örömmel merítetek vizet a szabadító, szabadítás kútfejéből. Nekem ezért kedves a Károli-fordításban ez, hogy „született nektek ma a megtartó”. A megtartó kifejezés a magyar nyelvben számomra mutatja, hogy folyamatosan. Szabadító, üdvözítő – ott lehet, hogy csak egyszer –, de a megtartóban benne van számomra, hogy folyamatosan. Mindig lesz. Ha várni kell esetleg, nem kell megijedni, mert az Úr szabadítására jó várni. Úgy simán nem. De jó várni az Úr szabadítására, és igazolja, hogy megtartalak téged.

Ezért van az, hogy a közösség, amikor elkezdi az énekét, akkor hálát ad, meg bátorítja a közösséget: az Úrnak adjatok hálát. A hála azért, amit tett az Úr. Hadd mondjam most az év első úrnappja miatt, hogy hálát előre is lehet adni. Még nem tette, de tudom, hogy úgyis megteszi. Előre megköszönöm, mert hát övé a szabadítás és ígérte, adja. Előre hálát adni. Micsoda ajándék ez! És ha ezt látják rajtunk azok, akik még nem ismerik az Urat, azért meglepődnek, hogy te mersz akkor is Istenben bízni, amikor még nem is tapasztaltad?!

Ennél továbbmegy, amikor azt mondja, hogy magasztaljátok az ő nevét. Nem azért, amit tett, hanem aki ő. Neve nagy, fenséges, dicső. Még a tetteiben is nagy, az isteni nagyság ragyog fel. Az istentiszteleten, a gyülekezeti közösségben, az élet istentiszteletében ez az Istennek az imádása, magasztalása. Függetlenül attól, hogy mit adott vagy mit nem adott, mire kell várni vagy mire nem kell, azok az ő tettei. Most ő. Ahogy Jézus is ezt megélte.

Hirdességet a népek közt szintén az ő nagyságát, az ő nagy nevét – ez küldetéssé válik. Akik még távol vannak az Úrtól, akik az isteni szentség szempontjából még elveszett bűnösök, de ott az Úr Jézus szabadítása, tehát bármikor megtérhetnek, elfogadhatják a kegyelmet, övéi lehetnek, megismerhetik ezt az Urat az ő népe vagy a hívó ember életén, bizonyágtételén, énekén keresztül. Mert ez a nép szent nép. „Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izrael Szentje!” Akik korábban szégyenteljes életet éltek, az Urat ingerlők voltak, most már azt mondja róluk: Sion lakosai, akik között ott van Izrael Szentje. Isten vállalja a népével való szo-

ros közösséget a közösséggel is. Isten Izrael Szentje, az ő népének a Szentje. Látszik ez a szentség az ő népén.

Segítsen az Úr bennünket, hogy merjünk bízni abban, hogy az Úr szentsége nem pusztítani akar, hanem megmentett, megszabadított. Ha még félsz az Istentől, lásd meg Jézust. Akik pedig az Úrei vagyunk, most legyen újra bátoritássá nekünk ez a kifejezés: „Ímé az Isten az én szabadítóm!” Ez a szent, dicsőséges Úr az én szabadítóm, ezért részesít az ő szentségében, de nem csak engem, hanem azokat is, akikkel együtt ülök vagy állok most is a templomban. Mi egy nép, egy sereg vagyunk, a szabadulás népe, akik között ott van Izrael Szentje.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az Úr Jézus Krisztus személyén, megváltó művén keresztül láthatjuk, ki vagy te szent és szabadító Istenként, Lelked és igéd ennyire közel hozza számunkra a veled való közösség ajándékát. És köszönjük, Urunk, hogy ez csakugyan betöltheti életünket. Bocsásd meg, kérünk, amikor annyira magunkkal foglalkoztunk vagy a körülményekkel vagy másokkal, most is azt valljuk, Urunk, hogy benned akarunk egyedül bízni, nem félve. És köszönjük, Urunk, ha mi is átélhetjük, hogy erősségem az Úr és énekiem. Nem csak egyénként, hanem mint közösség is.

Ezt kérjük, Urunk, a házasságunkra, a családi életünkre, a munkánkra. Urunk, ezt kérjük nemzetünkre gondolva, népünkre, nem csak itt Magyarországon, hanem határon túl is. És bárcsak, Urunk, a népünk vezetői is örömmel és hittel vallanak, hogy Isten az én szabadítóm. De segítsd őket is, Urunk, ha lehet, hogy nem bíznak még szív szerint benned, legyenek eszközeid, tartsd őket alázatban, adj nekik is sikert az életben.

Urunk, olyan sok baj van Kárpátalján az orosz-ukrán háború miatt, meg a migráns-kérdés miatt Európában, mi azt kérjük, Urunk, hogy fordítsd magadhoz azokat, akik még nem ismernek és így adj békességet. Adj, Urunk, megoldást Kárpátalján is, hogy békét kötnek az ellenfelek.

És te tudod, Urunk, hogy kik közöttünk betegek, kik azok, akik félnek bármi miatt is, hálásak vagyunk, hogy bátorítottál mindannyiunkat, nem kell félnünk. Köszönjük, hogy te minden tekintetben szabadító Isten vagy. Hadd kérjük, Urunk, támogasd a kórházban levő testvéreinket, a műtét előtt vagy után levőket.

És kérjük azt is, Urunk, hogy akik nem ismernek téged, közöttük valóban lehessünk szent életűek, akik nem csak szóban, hanem az életben, életvitelükkel mutatják, milyenek azok, akik között ott van Izrael szentje, az Úr. Kérjük, hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is Jézusért.

Ámen.

165. dicséret

1. Itt van Isten köztünk, Jertek őt imádni,
Hódolattal elé állni,
Itt van a középén, minden csendre térve
Őelőtte hulljon térdre.
Az, aki Hirdeti S hallja itt az Ígét:
Adja néki szívét!

2. Itt van Isten köztünk: Ó, kit éjjel-nappal
Angyalsereg áld s magasztal.
Szent, szent, szent az Isten! Néki énekelnek
A mennyei fényes lelkek.
Halld, Urunk, Szózatunk, Ha mi, semmiségek
Áldozunk Tenéked!

3. Csodálatos Felség, Hadd dicsérlek Téged:
Hadd szolgáljon lelkem Néked!
Angyaloknak módján Színed előtt állván,
Bárcsak mindig orcád látnám!
Add nékem Mindenben Te kedvedben járnom,
Istenem, Királyom!

4. Általjársz Te mindent; Rám ragyogni engedd
Életadó, áldott Lelked!
Mint a kis virág is Magától kibomlik,
Rá ha csöndes fényed omlik:
Hagyj, Uram, Vidáman Fényességed látnom
S országod munkálnom!

5. Egyszerűvé formálj Belső, lelkiképpen,
Békességben, csöndességben.
Tisztogasd meg szívem: Tisztaságod lássam
Lélekben és igazságban.
Szívemmel Mindig fel Szállhassak sasszárnyon:
Csak Te légy világom!

6. Jöjj és lakozz bennem: Hadd legyen már itt lenn
Templomoddá szívem-lelkem!
Mindig közellévő: jelentsd Magad nékem,
Ne lakhasson más e szívben;
Már itt lenn Mindenben Csakis Téged lásson,
Leborulva áldjon!